

Minu raamatukogu.

Minu raamatukogu saab alguse ühest raamaturiiulist, mis on minuga koos lapsepõlvest, viiekümnendatest, Õhtu-Kalda kodust siiani, lasteraamatukogus. Oleme jälle koos lasteraamatukogus!

Meie kodus on alati raamatud olnud. Minu ema luges palju, vahel ka nii, et kodus kampsunit ja luges! Siiamaani imestan! Isa luges omi raamatuid, ajakirju, -lehti. Mäletan teda lugemas voodis, ajaleht laialt käes, sellest on pilt meie pere albumis. Raamaturiiul täitus raamatutest tänu emale ja isale. Eriliselt meeldisid mulle Oskar Lutsu kogutud teoste sari. Sellel oli vahva ümbriskaas, mille peal kirjaniku pilt! See sari on rännanud nüüd juba minu koju. Ja lasteraamatud! Kui ema linnas käis, siis külastas ta ka raamatukogu. Küsisin alati: "Emme, kas sa raamatuid?" Nüüd tean, et vanasti olid lasteraamatud koos suurte inimeste raamatutega ühes raamatukogus. Lapsepõlve kodus nukunurgas oli minul ka pisike raamatukogu. Kui kolisime uude koju, sai neid kingitud naabrilastele. Õnneks on minu Metsa kodu-pesa praeguses raamaturiiulis midagi alles. Kohe tuleb meelde viiekümnendatel ilmunud „Lastesõna“, mis on meil lastekogus ja ikka on see raamat meile abiks! Armsad muinasjutukogud „Marjakobar ja teisi setu muinasjutte“, „Üle õue õunapuu“, „Sada saarelehte, tuhat toomelehte“. Väga armas raamat lapsepõlvest K.E.Sööt „Lastelaulud“ (1955). Puškini „Muinasjutt tsaar Saltaanist“, Evald Okase joonistustega (1955). Silvia Truu raamat „Ühed targad mõlemad“. Lehitsen seda praegu ja mulle meenub, et siit raamatust sain ühele nukule nime – Tõnu. Ohhoo, veel ühe nukunime – Kaie. Minu kõige armasam, lemmiknukk sai ka sellest raamatust nime – Maie. Eno Raua raamat „Mõru kook“ mitmete juttudega. Läbi aegade meenub jutt „Mõru kook“. Heljo Mänd „Oakene“, luuleraamat. Ema luges ikka: „Emal on üks väike uba, aina veereb mööda tuba...“. Minule meeldis luuletus „Mul on kapis tassike, tassi peal on kassike, tal on silmad, kõrvad, vurrud, ainult kiisu ei löö nurru...“. Luuletus „Poes“, mängisime koos vahva mängukaaslase Kajaga täpselt luuletuse järgi. Lasteringis sai loetud luuletust „Pillerpall“ – „...siis kui kassid suvitasid, hiired naeru pugistasid, korraldasid trilli-tralli, pühapäeval piller-palli...“ Ellen Niit „Pille-Riini lood“, Vive Tolli piltidega, meeldisid mulle väga. Lugu „Kolmsada grammi koort“ on nagu minu lapsepõlve poeskäigust! Armas mälestus.

Eriline koht minu raamaturiiulis oli sarjal „Minu esimene raamat“. „Suur Tõll“, Kalevipoja lood, „Kilplased“, A.Jakobsoni „Muinasjutte“(1962), Aino Tigane „Eeskuju ja tagakuju“(1963). Siima Škopi piltidega raamatud võlusid Grimmi ja Anderseni lugudega. Ondrej Sekora „Sipelgad ei alistu“ (1959). Minu armas sipelgas Ferda – vahva, elurõõmus, kunagi ei noruta, leidlik, palju lõbusaid seiklusi, võitleb, ehitab kõige parema sipelgapesa metsas. Sipelgatega kohtudes elan jälle selle raamatu lehekülgedel. Autori värvilised joonistused, lemmik. Eriline lemmik J. Sigsgaardi raamat „Palle“ (1959). Palle lugu on läbi aegade minu sees.

Päris väiksena olid minu lemmikud veel Silvia Truu „Mõistata“, „Tark talleke“, M.Kesamaa „Kuidas mesikäpp meistriks sai“, „Kümme väikest sõrme“, „Kaks ahnet karupoega“, „Lugu kolmest põrsakesest“, „Päikesele külla“, „Sõnakera“, E.Niit „Kuidas leiti nääripuu“, „Rongisõit“, Kesamaa „Kes meil käivad“, L.Koidula „Meil aiaäärne tänavas“, D.Normet „Me ehitame maja“, F.Kotta „Tublid loomad“, Kesamaa „Keda kiita leiva eest“, F.Kotta „Mänguasjad“, J.Aleksejev „Metsakingitused“, V.Bianki „Lapi“. Need raamatud on meie raamatukogus lastekirjanduse vanavara kapis. Erilised rariteedid!

Kuskil viiekümnendate keskel kinkisid tädi ja onu mulle väga põneva, ruumilise raamatu. Nad elasid Ungaris ja sealt nad selle raamatu tõid. See oli sellel ajal imede-ime! Raamatut praegu käes hoides tuleb mulle lapsepõlve tunne sisse. Imeline, hardusega avasin, seal oli džungel looduse ja loomadega. Kaanel elevant, londi otsas suur palk, turjal lapsed, kes hoidsid elevandi kõrvadest kinni. Kohe ees suur krokodill, ninasarvik, kalekirjak, linnud, kilpkonn, okassiga, pardid vees. Väikese lapse jaoks oli see suur maailm. Üle raamatu laiusid palmid, neid võis tõsta ühest kohast teise. Nõukogude ajal eriline raamat, suureformaadiline! See eriline raamat on nüüd minu kodu-pesas, kunagi ema kingitud raamaturiiulis, esimene mööbliese minu Metsa kodus. Olen emale väga tänulik. Tänu emale jäin õppima Viljandisse raamatukogundust. Esmalt hirmutas, et nii kaugel kodust, üksinda. Aga meil oli fantastiline seltskond üle Eestimaa ja siiani käime koos! Kooliajast on alles S. Rannamaa „Kadri“ ja „Kasuema“, illustreerinud Edgar Valter. Viljandi kooliajast Heljo Männi kirjutatud raamat „Miks sa vaikid?“, mis on autori esimene noorsoojutustus. Toimus ülekoolliline arutelu, nn. raamatukohus. Väga defitsiit ja väga populaarset, kõvade kaantega Walt Disney „Piilupart, Miki ja teised“, ilmunud aastal 1972. Minu külalised ja lapsed on läbi aegade seda lugenud, mõnulenud selle raamatu seltsis. See oli ime, et poest sai osta! Tänu kolleeg Urvele.

Vanemate kodust oma koju kolides, sain selle raamaturiiuli kaasa. Värvisin valgeks. Ja see raamaturiiul on minu uue kodu teine mööbliese, kus olid suurte inimeste raamatud. Läksid aastad ja see valgeks värvitud raamaturiiul kolis lasteraamaukogsusse. Raamatukogus oli äge kapitaalremont ja tänu sellele saime ka teise korruse korda. Imeline! Ja minu valgeks värvitud raamaturiiul sobis meie lasteraamatukogu teisele korrusele! Suurepärane!! Nüüd on seal erilised vigurraamatud. Minu lapsepõlvekodu raamaturiiul on ikka minuga!

Erika Ruban